

КЛИФЪРД САЙМЪК НА ЮПИТЕР

Превод от руски: [Неизвестен], 1972

chitanka.info

Четири души — двама, а след известно време още двама — се скриха във виещия ад, който се нарича атмосфера на Юпитер, и не се върнаха. Те се отправиха, леко потичвайки, срещу бесния ураган, поточно с плъзгащи се скокове, влачейки корема си над самата земя, а техните извити слабини блестяха от дъжда.

Те напуснаха станцията не в човешкия си облик.

А сега пред бюрото на Кент Фаулър, директор на станция №3 от Топографската служба на Юпитер, стоеше петият.

Под бюрото на Фаулър престарелият Таузър почеса едно ухапано от бълха място и свивайки се по-удобно, отново заспа.

Внезапно нещо сви сърцето на Фаулър — Харолд Алън беше твърде млад, твърде млад... Безгрижна младежка самоувереност, изправен гръб, честни очи, лице на момче, още незнаещо какво е страх. И това беше изненадващо. Хората, работещи по станциите на Юпитер, знаеха добре какво нещо е страхът — страхът и смирението. Човекът изглеждаше толкова малък пред могъщите сили на чудовищната планета!

— Вие знаете, че не сте задължен да направите това — каза Фаулър. — Не сте задължен да идете там.

Разбира се, това беше формалност. На тези четиримата беше казано същото, но те отидоха. Фаулър знаеше, че ще отиде и петият. Но внезапно в душата му лъхна слабата надежда, че Алън все пак ще се откаже.

— Кога трябва да изляза? — запита Алън.

Преди тези думи пробуждаха у Фаулър тиха гордост — преди, но не и сега. Вдигайки вежди, той отговори:

— След един час.

Алън спокойно чакаше допълнителни инструкции.

— Четири души отидоха и не се върнаха — каза Фаулър, — което, разбира се, ви е известно. На нас ни трябва вие да се върнете. Ние не искаме да предприемате героична спасителна операция. Искане само едно — да се върнете и да докажете, че човек е способен да съществува и с юпитериански облик. Ще стигнете до най-близкия тригонометричен знак и веднага ще се върнете. Не рискувайте. Не се отвличайте. Главната ви задача е да се върнете.

Алън кимна.

— Зная.

— Конверсията ще осъществи мис Стенли — продължи Фаулър. — В това отношение няма от какво да се страхувате. Всички ваши предшественици, доколкото може да се съди, излизаха от конвертора в оптимално състояние. Ще бъдете в сигурни ръце. Мис Стенли е първокласен специалист по конверсия, най-добрият в Слънчевата система. Тя е работила почти на всички планети. Ето защо е и тук.

Алън се усмихна на мис Стенли и Фаулър забеляза, че по лицето ѝ се мярна неразбираем израз — може би жалост или гняв, или просто страх. Но то веднага изчезна и мис Стенли се усмихна на младежа, изправен пред бюрото. Усмихна се неохотно, със своята скована усмивка на учителка.

— С нетърпение предвкушвам моята конверсия — каза Алън.

Неговият тон превърна това, което ставаше, в шега, в неуместна сардонична шега.

Онова, което му предстоеше обаче, съвсем не приличаше на шега.

Нещата бяха повече от сериозни. Фаулър знаеше, че от изхода на техните опити зависи съдбата на хората върху Юпитер. При успех те ще получат лесен достъп до всички ресурси на този гигант. Юпитер ще се покори на човека, както му се покориха всички останали планети. Но ако опитите завършат с неуспех...

Ако те бъдат неуспешни, човекът върху Юпитер, както и преди, ще бъде с вързани ръце и крака от невероятното атмосферно налягане, огромната сила на тежестта и смъртоносната за него химия на планетата. Човекът, както и преди, ще си остане пленник в станциите, той така и няма да излезе сам на нейната повърхност, така и няма да я види пряко, без помощта на уреди, а и по-нататък ще трябва да разчита на тремавите трактори и телевизионни камери, ще трябва да работи с неловки механизми и инструменти или да прибегва до посредничеството на също така неловките работи.

Щеше да бъде така, защото, незащитен с нищо, човек в своя естествен вид би бил мигновено сплескан от чудовищното атмосферно налягане от петнадесет хиляди фунта на квадратен дюйм^[1] — налягане, в сравнение с което на дъното на земните океани цари вакуум.

Дори и най-твърдият метал, който успяха да създадат земните хора, не издържаше това налягане и проливните дъждове от различни

основи, непрекъснато стоварващи се на повърхността на Юпитер. Той ставаше крехък, разцепваше се и се разпадаше като суха глина или потичаше в локвички от амонячни соли. Едва след като стана възможно да се повиши здравината на този метал, засилвайки неговите електронни връзки, накрая бяха създадени куполите, способни да се противопоставят на тежестта на пласта от бясно въртящи се отровни газове, дебел хиляди мили, от който се състоеше атмосферата на планетата. Но и сега куполите, както и всички апарати и механизми, трябваше да се покриват с дебел пласт кварц, за да се защити металът от дъжда, състоящ се от разяждащите струи на течния амоняк.

Фаулър залови сам себе си, че се вслушва в бръмченето на машините в подземния етаж на станцията. Този шум не преставаше никога. Машините работеха непрекъснато, защото ако биха спрели за миг, в металните стени на купола би престанало постъпването на допълнителна енергия и електронните връзки щяха да отслабнат толкова, че би дошъл краят на станцията.

Таузър се измъкна изпод бюрото и започна да дъвче поредната бълха, силно чукайки с крак по пода.

— Още нещо? — запита Алън.

Фаулър поклати глава.

— Ако ви е необходимо да си свършите нещо... Може би вие...

Той имаше намерение да каже „Ако бихте искали да напишете писма“, но се сепна и не завърши фразата.

Алън погледна часовника.

— Ще дойда навреме — каза той, обърна се и излезе.

Фаулър знаеше, че мис Стенли го гледа втренчено, но най-малко от всичко му се искаше да срещне погледа ѝ и поради това се наклони и започна да подрежда лежащите по бюрото книжа.

— И дълго ли имате намерение да продължавате? — запита мис Стенли, злобно натъртвайки всяка дума.

Тогава той обърна креслото си и я погледна. Нейните устни бяха стиснати в твърда, тясна ивица, а сресаните ѝ назад коси така силно опъваха кожата на челото, че лицето ѝ беше придобило странното, почти плашещо сходство с восъчна маска.

Фаулър отговори, мъчейки се да придаде на гласа си сдържаност и спокойствие:

— Дотогава, докато има нужда от това. Дотогава, докато се запази някаква надежда за успех.

— Имате намерение и по-нататък да ги осъждате на смърт — каза тя. — Смятате и по-нататък да ги изпращате в ръкопашен бой с Юпитер. Вие и по-нататък ще си седите в станцията безопасно и ще ги изпращате навън да умират.

— Тук сантименталността е неуместна, мис Стенли — Фаулър съдържа накупелия в него гняв. — Вие не по-зле от мене знаете защо правим това. Вие знаете, че човек в неговия естествен вид няма да се справи с Юпитер. Следователно е необходимо хората да се превърнат в същества, на които тази задача е по силите им. Вече сме правили това на други планети. Ако в края на краищата постигнем успех, жертвите няма да бъдат напразни. В продължение на цялата си история хората са жертвували живота си заради неща, които сега ни се струват нелепи, подчинявайки се на подбуди, които сега за нас са неприемливи. Та нима онова, към което се стремим, не заслужава жертви?

Мис Стенли стоеше изправена и върху нейните сребреещи коси падаха бликове светлина. Фаулър я гледаше, мъчейки се да разбере какво чувствава и за какво мисли тя сега. Не че той се страхуваше от нея, но в нейно присъствие винаги изпитваше известно неудобство. Нейните пронизателни сини очи забелязваха твърде много, а ръцете ѝ изглеждаха прекалено умели. Тя би трябвало да бъде нечия свекърва и да седи в стол-люлка с плетка в ръце. Но не, тя беше най-добрият специалист по конверсиите в цялата Слънчева система и на нея не ѝ харесваше как той изпълнява задълженията си.

— Тук нещо не е точно така, мистър Фаулър — обяви тя.

— Вярно е — съгласи се Фаулър. — Затова именно изпращам Альн сам. Възможно е той да установи в какво се състои работата.

— А ако не успее?

— Ще изпратя още някого.

Мис Стенли стана и се насочи уж към вратата, но спря пред бюрото.

— Някога — каза тя — вие ще станете голям началник. Вие не изпускате нито един шанс. И ето го него — вашия шанс! Разбрали сте това веднага след избирането на станцията ви за провеждане на опитите. Ако постигнете своето, ще се издигнете с някое друго стъпало.

— Мис Стенли — рязко каза Фаулър, — Алън трябва скоро да тръгва. Бъдете така добра да проверите своята машина...

— Моята машина няма нищо общо, тя работи точно по параметрите, дадени от биолозите — произнесе мис Стенли с леден глас.

Прегърбен над бюрото, Фаулър слушаше как в коридора замират нейните стъпки.

Разбира се, тя е права. Параметрите са установени от биолозите. Но и биолозите могат да сбъркат. Най-малкото отклонение, микроскопично отклонение и конверторът ще изпрати на повърхността на планетата вече не това същество, което те са имали предвид. Същество непълноценно с нещо, което няма да съумее да издържи едни или други условия, или ще обезумее, или пък ще се окаже въобще нежизнеспособно и при това поради свършено неочаквани причини.

Та нали за онова, което става зад стените на купола, хората научават твърде малко — те нямат на разположение нищо, освен показанията на уредите. И тези сведения, получени с помощта на уреди и автоматични механизми, бяха най-малко от всичко изчерпателни, защото Юпитер беше невероятно огромен, а станцията беше малка купчинка.

Биолозите, изучаващи пластуните — очевидно висша форма на юпитериански живот, — изразходваха над три изключително напрегнати години, за да съберат данни за тях, а след това още две години, за да проверят тези данни. На Земята подобна работа би заела не повече от две седмици. Трудността се състоеше именно в това, че обитателите на Юпитер не можеха да бъдат доставени на Земята. Да се пресъздадат изкуствено юпитерианските условия беше невъзможно, а при условията на земното притегляне и температура пластуните за миг биха се превърнали в облаче от газ.

И все пак тази работа трябваше да се свърши, иначе човек никога нямаше да стъпи на повърхността на Юпитер в облика на пластун. Нали преди конверторът да може да преобрази човек в друго същество, беше необходимо да се научат всички физически особености на това създание — да се научат свършено точно, така, че да се изключи самата възможност и за най-малка грешка.

Алън не се върна.

Тракторите, прочесващи околностите на станцията, не можаха да открият никакви следи от него — стига бързо скрилото се от погледа същество, за което съобщи един от водачите, да не беше пропадналият земен жител в облика на пластун.

Когато Фаулър изказа предположението, че в параметрите би могла да се вмъкне грешка, биолозите се усмихнаха с най-презрителната от своите академични усмивки и търпеливо му обясниха, че параметрите отговарят на всички необходими изисквания. Когато човек биваше поставян в конвертора и се натискаше копчето за включване, той ставаше пластун, излизаше навън и се скриваше в мътната тъмнина на атмосферата.

„А може би някакво неуловимо уродство — каза Фаулър, — микроскопично отклонение в организма, нещо, което не е присъщо на истинските пластуни...“ „За да се открие такова отклонение — казаха биолозите, — ще са необходими години.“

Но сега пропадналите бяха вече не четири, а пет, и Харолд Алън изчезна в мъглата на Юпитер напразно и безсмислено. Той изчезна, а техните знания не се увеличиха с нищо.

Фаулър протегна ръка и притегли към себе си досиетата на сътрудниците на станцията — тънко снопче документи, акуратно прищипнато с кламер. Той би дал много само и само да се избегне това, което предстоеше, но то не можеше да се избегне. Беше необходимо да се разбере причината за странните изчезвания, а това можеше да стане само като се изпрати още някой.

Няколко минути Фаулър стоя неподвижно, прислушвайки се в рева на вятъра над купола, в незатихващия вой на урагана, бушуващ яростно по цялата планета от век във век.

Питаеше се дали там не се крие някаква опасност. Опасност, за която те дори не подозират. Дебнещо чудовище, което изяжда пластуните, без да се интересува кои от тях са истински и кои конвертирани. Впрочем за изяждания ги между тях всъщност няма никаква разлика!

Или пък грешката се състои в самия избор на пластуните за превъплъщаване? Както знаеше, за решаващ фактор бе послужил техният разум, чието наличие не будеше никакво съмнение. Нали човек, конвертиран в неразумно животно, не би могъл дълго да запази мисловните си способности.

А може би биолозите, придавайки на този факт решаващо значение, са сметнали, че той изкупва някаква друга особеност на пластуните, която се е оказала неблагоприятна и даже съдбоносна? Едва ли. Колкото и да са високомерни биолозите, те си знаят работата.

А може би е погрешна и предварително обречена на неуспех самата идея? Конвертирането на другите планети се оказа удачно, но от това съвсем не следва, че така ще бъде и на Юпитер. Може би се оказва, че изведнъж човешкото съзнание не е в състояние да използва сензорния апарат на обитателя на Юпитер? Може би пластуните са толкова различни от хората, че човешките знания и юпитерианската концепция за живота са просто несъвместими?

Или пък цялата работа е в самите хора, някаква тяхна древна наследствена черта? В някакво изменяне на съзнанието, което в съвкупност с онова, което намират навън, възпрепятствува тяхното завръщане? Впрочем това съвсем не е нужно да бъде изменение в обикновения смисъл на думата. Просто някакво свойство на човешкото съзнание, смятано на Земята за напълно нормално, влиза в такъв яростен конфликт с юпитерианската среда, че това води до мигновено безумие.

От коридора се разнесе подраскване на нокти и Фаулър се усмихна леко. Това беше Таузър, завръщащ се от кухнята, където беше ходил да навести своя отдавнашен приятел готвача.

Таузър влезе в кабинета с кокал в зъбите си. Той помахна на Фаулър с опашка, легна до бюрото и затисна кокала с лапата си. Неговите сълзящи стари очи бяха насочени към господаря му и Фаулър се наведе, за да почеше разкъсаното ухо на кучето.

— Таузър, обичаш ли ме още? — запита той и кучето заудря опашката си по пода. — Всъщност само ти изпитваш тук добри чувства към мене — продължи Фаулър. — Всички останали ме мразят и сигурно ме наричат убиец.

Той се изправи и взе досиетата.

Бенет? На Земята го чака годеницата му.

Ендрюс? Той има намерение да се върне в Марсианския технологически институт, щом спечели пари за едногодишната си издръжка.

Олсън? Олсън скоро ще се пенсионира и разказва на всички какви рози ще развъжда, когато се оттегли на почивка.

Фаулър бавно постави досиетата върху бюрото.

Той осъжда хората на смърт. Така каза мис Стенли, а бледите ѝ устни върху нейното пергаментно лице едва се мърдаха. Изпраща хората да умират, а сам си седи на безопасно място в станцията.

Сигурно сега всички говорят така, особено след като и Алън не се върна. Разбира се, те няма да му кажат това направо. Даже онзи или онези, които той ще извика тук, за да ги изпрати навън, няма да му кажат нищо подобно.

Те само ще запитат: „Кога трябва да изляза?“, защото на тяхната станция е приет именно този израз.

Но той ще прочете неизказаното в техните очи.

Фаулър отново взе досиетата. Бенет, Ендрюс, Олсън. Има и други, но има ли смисъл да се продължава!

Кент Фаулър знаеше, че няма да може да направи това, няма да може да ги погледне в очите, няма да може да изпрати още някого на смърт.

Той се наведе и натисна копчето на селектора.

— Слушам, мистър Фаулър.

— Повикайте, моля, мис Стенли.

Той чакаше мис Стенли да се приближи до апарата и слушаше как Таузър лениво гризе кокала. Зъбите на Таузър бяха вече съвсем развалени.

— Мис Стенли слуша — се разнесе нейният глас.

— Бъдете добра, мис Стенли, да се подготвите за изпращането на още двама.

— А не се ли страхувате, че твърде бързо ще изразходвате целия си запас? — осведоми се мис Стенли. — Ако ги изпращате един по един, ще ги изразходвате два пъти по-бавно и ще изпитате два пъти по-голямо удоволствие.

— Единият ще бъде куче.

— Куче?!

— Да. Таузър.

Фаулър долови в гласа ѝ нотки на ярост.

— Вашето собствено куче. Та то е било с вас през целия ви живот.

— Именно в това е въпросът — каза Фаулър. — Таузър ще се огорчи много, ако не го взема със себе си.

Това съвсем не беше онзи Юпитер, който той беше свикнал да наблюдава върху телевизионния екран. Очакваше да види планетата поновому, но не и такава! Очакваше, че ще бъде изхвърлен в ад от амонячен дъжд, вонящи газове и оглушителния рев на урагана. Очакваше кълвящи се облаци, непроницаема мъгла и зловещите избухвания на чудовищните светкавици.

Въобщо не допускаше, че плющящият дъжд ще се превърне в лилава мъглица, тихо плаваща над розово-лилавите чимове. Той съвсем не би могъл даже да си представи, че змееподобните мълнии ще се окажат нежно сияние, озаряващо многоцветните небеса.

Очаквайки Таузър, Фаулър напрегна мускулите на своето ново тяло и се изненада от неговата мощ и лекота. „Отлично тяло!“, помисли той и засрамено си спомни с какво съжаление наблюдаваше пластуните върху екрана на телевизора.

Та нали беше почти невъзможно да си представи жив организъм, изграден не от вода и кислород, а от амоняк и водород, и още по-трудно беше да повярва, че подобно същество е способно не по-лошо от човека да се наслаждава на физическата радост от битието. Животът в бясната мътна тъма зад стените на станцията му се струваше немислим — та те не знаеха, че за очите на юпитеровите обитатели тази мътна тъма въобщо не съществува.

Вятърът ласкаво го галеше и той смутено си спомни, че според земните норми този вятър е неукротим ураган от носещи се със скорост 200 мили в час смъртоносни газове.

Неговото тяло попиваше приятни аромати. Но могат ли те да се нарекат аромати? Той ги възприемаше не с помощта на обонянието, не така както преди. Изглеждаше сякаш цялото му същество е пронизано от усещането за лаванда, но само че това не беше лаванда.

Той разбираше, че за означаване на такова възприятие има на разположение пет думи — това без съмнение беше първата от безбройните терминологически трудности, които го очакваха. Наистина думите и мисловните символи, с които той си служеше като земен жител, не биха могли вече да му служат, след като е станал юпитерианин.

В стената на станцията се отвори вратата на шлюза и от там изскочи Таузър, т.е. очевидно това беше Таузър.

Фаулър поиска да извика кучето и в мозъка му вече се появиха необходимите думи, но той не успя да ги произнесе. Въобще. Той нямаше с какво да ги произнесе.

За миг го завладя ужас, сляп и панически страх.

Как разговарят юпитерианите? Как...

Внезапно усети, че Таузър е някъде неимоверно близо, почувствува тромавата гореща любов на косматия звяр, който беше странствувал с него по много планети. Изведнъж му се стори, че съществува, което беше Таузър, се е озовало във вътрешността на черепа му.

От буйната радост на срещата се родиха думите:

— Здравей, приятелю!

Не, не думи, а нещо по-добро от думите. Мисловни символи в мозъка му, възприемани от него направо и предаващи оттенъци на смисъла, които са недостъпни за другите.

— Здравей, Таузър — каза той.

— Аз се чувствавам отлично — обяви Таузър. — Сякаш отново съм станал малко кученце. Напоследък нещо се бях съвсем разлепил. Лапите не ме слушаха, от зъбите ми бяха останали само едни корени. С такива зъби кокали не можеш да гризеш. А и бълхите не ме оставяха на мира. Преди въобще не им обръщах внимание. На млади години съвсем не ги забелязвах.

— Е... е... — мислите на Фаулър се объркваха. — Ти разговаряш с мене!

— А как иначе! — каза Таузър. — Та аз винаги съм разговарял с тебе, само че ти не ме чуваше. Мъчех се, но нищо не се получаваше.

— Понякога те разбирах — отбеляза Фаулър.

— Не напълно — възрази Таузър. — Ти, разбира се, схващаше кога исках да ям или да пия, или да се разходя. Но нищо повече не достигаше до тебе.

— Извинявай — каза Фаулър.

— Абе какво говориш! — успокои го Таузър. — Хайде да се надбягваме ей до тази скала.

Едва сега Фаулър забеляза скалата, светеща с удивителен кристален блясък в сянката на цветните облаци. До нея имаше няколко мили.

— Много е далече... — нерешително забеляза Фаулър.

— А бе я се стегни! — отзова се Таузър и затича към скалата.

Фаулър се затича след него, проверявайки краката си и мощта на своето ново тяло — първоначално несигурно, а след това с изумление. Но няколко минути по-късно той вече тичаше, опивайки се от възторг и усещайки се като единно цяло с розово-лилавата трева, с мъглата на дъжда, плуващ над равнината.

Внезапно той долови музика — музика, която се вливаше в тичащото му тяло, пронизваше цялото му същество и се носеше все по-нататък върху крилата на сребриста бързина. Музика, която с нещо приличаше на звъна на камбани, разнасящ се в слънчево пролетно утро от самотна камбанария на хълма.

Той се приближаваше към скалата и музиката ставаше все по-властна, като запълваше цялата Вселена със струите на магически звуци. И тук той разбра, че това е звънът на водопад изригващ на леки кълба от стръмния склон на бляскащата скала.

Само че, разбира се, не водопад, а амонякопад, и скалата беше ослепително бяла, защото се състоеше от твърд кислород.

Той рязко спря редом с Таузър там, където над водопада висеше проблясващата стоцветна дъга. Стоцветна в буквалния смисъл на думата, тъй като тук основните цветове не преминаваха един в друг, както ги виждат хората, но бяха разложени отчетливо на най-различни оттенъци.

— Музика... — каза Таузър.

— Да, разбира се. И какво?

— Музиката — повтори Таузър — представлява вибрация. Вибрация на падащата вода.

— Но, Таузър, ти всъщност нищо не знаеш за вибрациите!

— Не, зная — възрази Таузър. — Точно това току-що ми хрумна в главата.

Фаулър ахна мислено.

— Току-що ти хрумна!

И внезапно на него самия в главата му се появи формулата... формулата на процеса, с помощта на който би могло да се създаде метал, способен да издържа налягането на юпитеровата атмосфера.

Фаулър с изумление се взря във водопада и съзнанието му мигновено възприе цялото множество от цветове и ги разпредели в точна последователност по спектъра. Това ставаше някак от само себе

си. На празно място — та нали той нищо не знаеше нито за металите, нито за цветовете.

— Таузър! — изкрещя той. — Таузър, с нас става нещо!

— Аха — каза Таузър. — Зная.

— Това е нашият мозък — продължи Фаулър. — Ние го използваме целия, до последното му скрито ъгълче. Използуваме го, за да научим онова, което би трябвало да знаем още от самото начало.

И новопридобитата яснота на мислите му подсказваше, че работата не се ограничава само с цветовете на водопада или с метала, способен да издържи налягането на юпитеровата атмосфера — той вече предвиждаше много други неща, макар засега да не можеше да определи точно какви именно. Но във всеки случай онова, което би трябвало да знае всеки мозък, ако той напълно използва своите възможности.

— Ние все още принадлежим на Земята — каза Фаулър. — Ние едва-едва започваме да достигаме зачатъците на онова, което ни предстои да научим, онова, което ние не ще съумеем да научим, оставайки си просто хора, тъй като нашият предишен мозък беше приспособен лошо за интензивно мислене и нямаше някои свойства, необходими за пълнотата на познанието.

Той погледна към станцията — нейният тъмен купол отук изглеждаше съвсем микроскопичен.

Там оставаха неговите сътрудници, които бяха неспособни да видят красотата на Юпитер. Те смятаха, че кълбящата се мъгла и струите на дъжда закриват от техните погледи повърхността на планетата. Докато всъщност виновни за това бяха само техните очи. Слаби очи, неспособни да видят красотата на облаците, неспособни да различат каквото и да е зад завесата на дъжда. И телата, невъзприемащи упоителната музика, която поражда падщите от края на скалата струи.

И той, Фаулър, също чакаше среща с ужасното, трепереше пред неизвестните опасности, готвеше се да се примири с тягостното чуждо съществуване.

Но вместо всичко това той придоби много неща, които бяха недостъпни за неговия човешки облик. По-силно и ловко тяло, възлнуваща се като извор радост от живота, по-остър ум. И свят, по-

прекрасен от онзи, който когато и да е са си представяли мечтателите на Земята.

— Да вървим! — подканваше го Таузър.

— Къде искаш да вървим?

— Където ни хрумне! — отговори Таузър. — Просто да тръгнем на път и да видим къде той ще свърши. Имам такова чувство... Ех, едно такова чувство...

— Разбирам — каза Фаулър.

Защото и той изпитваше същото чувство. Усецането за някакво високо предназначение. Усецане за величие. Увереност, че зад хоризонта ги очакват удивителни приключения... Не, нещо по-голямо от най-завладяващите приключения!

И той разбра, че петте негови предшественици също са изпитали това чувство. Те също са били обхванати от властния стремеж да тръгнат натам — към по-пълния живот и по-съвършените знания.

Ето защо нито един от тях не се върна.

— Не искам обратно! — каза Таузър.

— Но там ни чакат — отвърна Фаулър, като се насочи към станцията и изведнъж спря.

Да се върне в стените на купола. Да се върне в предишното болно тяло. Преди то не му се струваше болно, но сега той разбра какво е това истинско здраве.

Назад — към замъгления мозък, към объркаността на мислите. Назад — към движещите се устни, които образуват звуци, възприемани от другите. Назад — към зрението, което е по-лошо от слепотата. Назад — към ограничеността на движенията, назад към незнанието.

— Ние трябва толкова неща да направим и толкова неща да видим! — настояваше Таузър. — Ние сме длъжни още на много неща да се научим. Да узнаем, да открием...

Да, те могат много неща да открият. Възможно е те да намерят тук цивилизация, в сравнение с която земната да се окаже нищожна. Те ще намерят тук красота и — което е по-важно — истинско възприемане на красотата. И дружба, която още никой не е познавал — нито един човек и нито едно куче.

И живот — толкова пълен, че в сравнение с него миналото му изглеждаше само досадно съществуване.

— Аз не мога да се върна — каза Таузър. — Те отново ще ме направят куче.

— А мене — човек — отговори Фаулър. — Но ние ще се върнем, когато научим онова, което трябва да научим.

[1] Холандска мярка за дължина, еквивалентна на английския инч и немския цол и съответно равна на 25,4 mm. — бел.ел.кор. ↑

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.37-38/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.